

Archeologia nie bada jedynie pradawnych czasów. Jedną z nowych gałęzi badań archeologicznych jest tzw. archeologia współczesnych konfliktów zbrojnych, która zajmuje się analizą artefaktów i zmian krajobrazowych związanych głównie z I i II wojną światową. Projekt ten jest pomyślany jako przykład kompleksowych badań archeologicznych na wybranych przykładach XX-wiecznego dziedzictwa militarnego znajdujących się na terenach zalesionych.

Krajobrazy leśne przez całe dziesięciolecia były przestrzenią niedostępną i siłą rzeczy niebadaną przez archeologów. Jednak intensywny ostatnimi czasy rozwój metod nieinwazyjnych (lotniczy skaning laserowy, badania geofizyczne, skanowanie 3D, zdjęcia lotnicze, itd.) oferuje zupełnie nowe możliwości poznawcze. Można nawet powiedzieć, iż dzięki nowym metodom nieinwazyjnych dającym możliwość badania dotychczasowej *terra incognita* (krajobrazy leśne) polscy archeolodzy piszą *nową prahistorię*, bogatsze i bardziej złożone dzieje ziem polskich.

Metody nieinwazyjne dają możliwość nie tylko pisania od nowa prahistorii. Archeologiczne badania nieinwazyjne wzbogacają, weryfikują, odkrywają zapomniane, nieznane i czasem zupełnie nowe elementy złożonej historii najnowszej naszego kraju. Słowem, lasy skrywają ogrom najróżniejszego materialnego dziedzictwa militarnego z XX wieku, które do tej pory nie było rozpoznane archeologicznie, naukowo. Ten projekt chce to zmienić. Ma za główny cel wieloaspektowe rozpoznanie, weryfikację i dokumentację wybranych obiektów ze złożonych militarnych dziejów ostatniego wieku naszego kraju. Również, co jest konsekwencją powyższego, chodzi mi o pobudzenie archeologicznej refleksji nad materialnym (archeologicznym) wymiarem I i II wojny światowej.